

Cem Uğur

Kemikler

Roman

Haberi gazeteden ilk okuduğumda hiçbir şey hissetmedim. “Şimdi İtiraf Zamanı” yazıyordu başlığında büyük harflerle. Üzülmem, öfkelenmem, titremem ve ağlamam gerekiyordu. Hatta başımı ellerimin arasına almalı, kalkıp odada dolaşmalı, soğuk suyla yüzümü yıkamalı ve belki de kendimi dışarı atmalıyım. Hiçbiri olmadı. Yok, hayır! Haberi bitirince bir süre baktım öylece gazeteye. Sonra başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım. İçimde hiçbir duygu yoktu hâlâ. Ne heyecan ne üzüntü ne de korku. Abim ya da haberi okuyan diğerleri ne hissetti bilmiyorum ama benim için her şey sıradandı, basitti. Gerisi boşluk ve hiçlikti. Bu kadar.

Kalkıp bir çay doldurdum kendime. Gazete masamın üstünde. Sayfa açık. Haberde itirafçının iki ayrı fotoğrafı var. Birinde masa başında oturuyor, bir eli havada, parmakları arasında henüz yakılmamış bir sigara var. Öbüründeysen bir ağacın altında. Akasyaya benziyor. Lekeli yanakları hafif çökmüş, gözlüklü, ince bıyıklı, çatık kaşlı, esmer bir adam. Katil. Görgü tanığı. İtirafçı. Yeşil gömlek giymiş, üzerine de avcı yeleşti. Masanın üstünde bir kitap duruyor, ismi okunmuyor. Bir de boş çay bardağı ve kayıt cihazına benzer bir şey var kitabın yanında.

Haberi okuduktan sonra doğruluğundan hiç şüphe etmedim. Adamın anlattıklarıyla hatırladıklarım birbirine uyuyordu çünkü: Köyde çatışma olmuş ve ertesi gün askerler köyümüzden babam dâhil dört kişiyi götürmüştü. Haberde itirafçı,

o çatışmada ölü ele geçirilen dört gerilladan bahsediyor, bir de şehirden getirilen bir kişi olduğunu söylüyordu. Toplamda dokuz kişi. Hepsini aynı yere rastgele gömmüşlerdi. O dönemki karakol komutanı Bulut Paşa, cesetlerle uğraşıp boşuna zaman kaybetmeyelim, demişti. Dördü teröristti ama o beş sivilin kim olduğunu, ne iş yaptığını, suçlarını ve adlarını bilmiyorlardı.

Buna benzer haberlerin çoğu asılsız çıkmıştı o güne kadar. İtirafçılar daha sonra söylediklerini yalanlıyor, gazetecinin çarpıttığını ileri sürüyorlardı ama bence bu sefer hepsi doğruydü. Birkaç gün sonra yalanlansa bile doğruydü.

Çayımı bitirince Almanya'da yaşayan abim İnan'ı aradım. Genelde o arardı beni. Eskiden param bittiğinde telefon eder ama lafı paraya getiremezdim bir türlü. O da beni zorlamaz, durumu anlardı. Şimdi pek aramıyorum. Telefonunda ismi mi görünce yüzünü buruşturduğuna ve mırıldanarak bir iki ters laf ettiğine eminim. Telefon birkaç defa çaldıktan sonra açıldı. Kendimi tanıtıp gazetede ki haberdan bahsettim. Sorular sordu. Haberi o bana verseydi ben de aynı telaşla konuşur muydum acaba? Sanmam. Sonra da gazetenin ismini, telefonunu, mail adresini istedi. Ben de bunları isterdim. Akrabalara bir şey söylememiştim henüz. Buna şaşırıldı. Hemen ara söyle, dedi. Kısa bir sessizlikten sonra, "Haber kesinleşsin, öyle ararım," dedim. Aslında aramayacaktım. Değil yüzlerini görmek, hatırlamak, seslerini bile duymak istemiyordum. En son geçen yaz tatilinde görmüştüm birkaçını. Bu haberdan sonra belki tekrar bir araya gelecektik. Üstelik hepsiyle. En başta büyük dayım ve karısıyla. Bu benim için başlı başına bir dertti. Dayımın küçümseyen ters bakışları aklımda hâlâ, karısının o tiz sesi, soğuk yüzü... Abim, tamam, dedi. "Şimdi ne yapayım?" diye sorduğumda kısa bir süre sessiz kaldı. Ya verdiğim haberi ya da bana ne söyleyeceğini düşünüyordu. "Avukat Metin'i arasam mı?" dedim. "Olabilir," dedi sadece. Başka ne diyecekti ki?

Abimden sonra Avukat Metin'i aradım. Aynı köydeydik ama onlar o zamanlar şehirde yaşıyordu. Köyde bir evleri vardı, bazen ailece gelip giderlerdi. Onun babası da karakola götürülüp sonra haber alınamayanlar arasındaydı. Kendimi tanıttım: "Ben Kemal Yıldız. Hıdır Yıldız'ın oğlu." Beni tanıdığını, anne babamı hatırladığını söyledi. Çok resmi konuşduğumu düşündüm. Önce kısa bir hal hatır sormadığıma pişman oldum. Abim İnan'ı sordu, Almanya'da olduğunu duymuştu. Gazetede haberden bahsettim, o da okumuştu. "Bence doğru," dedi kendinden emin bir ses tonuyla. "İtirafçının şehirden getirdiklerini söylediği adam benim babam olmalı." Savcılığa yaptığı başvuruları ve diğer prosedürleri anlattı. Sıkıldım. "Biz ne yapalım?" diye sordum. Ankara'da olduğumu söyleyince bana başvurmam gereken kurumları saydı; DNA tespiti için Cumhuriyet Savcılığı'na gitmemi, sonra hastaneye kan verip sonuçları bürosuna göndermemi, kendisine vekâlet çıkarmamı ve iki hafta kadar sonra tekrar aramamı söyledi. Daha önce de DNA tespiti için kan vermiştim. Asılsız çıkan önceki haberlerde barodan arayıp kan örneği istemişlerdi. Metin, önceki tahlil kayıtlarının kaybolabileceğini, bu yüzden tekrar vermekte fayda olduğunu söyledi. Tamam dedim.

Ertesi gün okula gidip durumu müdüre anlattım. Yapmam gerekenleri sayıp izin istedim. Öğretmenlikte altı yılım dolmuştu. İlk defa izin istemiştim. Bu duruma şaşırabilir ya da yardımcı olabilirdi. En azından ilgili görünebilirdi. Belki de soğuk tavırlarım nedeniyle bana inanmamıştı. Belki de değil, kesin. Aslında ben hep böyleydim. Soğuk ve sessiz. İç kapalı. Asosyal. İçimde her gün kalınlaşan bir duvar var sanki. Hiçbir zaman duygularımı dışarıya yansıtamam. Her şey duvarın berisinde olur biter. Yüzüme, sesime ya da hareketlerime hiçbir iz yansımaz.